

РЕШЕНИЕ

№ 9811

гр. София, 21.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **11172** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от „Нова форма БГ“ ЕООД, срещу Решение № 4231/24.09.2024г. по нахд № 6660/2023г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 122-ри състав.

В касационната жалба са развити оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение като се оспорва извода на районния съд, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения процесуалните и материалните норми, поради това се иска отмяна на въззивното решение и потвърждаване на процесния електронен фиш.

Ответникът по касацията – директор дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XXVIII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема

следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, в законоустановения 14-дневен срок съгласно чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С наказателно постановление № 23-2300088/30.03.2023г., издадено от директора дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция в размер на 1500лв., на основание чл.416, ал.5, вр.чл.414, ал.3 от Кодекса на труда, за нарушение на разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ.

С обжалването в настоящето производство решение, съдът е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен акт, въззивният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е обосновал правен извод, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато нарушение на процесуалните права, както и че нарушението и неговия авто са безспорно установени.

Фактическа обстановка, установена от районния съд се споделя и от касационната инстанция, поради което не е необходимо нейното преповтаряне. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства.

Въпреки горното, решението на въззивната инстанция е неправилно.

Изводите на районния съд, че отношението между "Нова Форма БГ" ЕООД и лицето Т. Б. е трудово, а не облигационно по представения граждански договор не се възприемат от касационната инстанция. И при трудовия договор, и при договора за изработка по чл. 258 –269 ЗЗД, едната страна се задължава да положи труд срещу възнаграждение. При трудовия договор се дължи престирание на работна сила в рамките на определено работно време за изпълнение на определена трайно осъществявана работа. По гражданския договор се дължи постигане на определен трудов резултат. При трудовия договор работникът се намира в зависимост и подчиненост на работодателя – на установен трудов ред и трудова дисциплина, докато при гражданския договор изпълнителят е независим от възложителя и му дължи само „изработване на нещо“ - на уговорения резултат. Поради това неправилно е прието, че е извършено нарушение на разпоредбата на чл. 62 ал. 1 вр. чл. 1 ал. 2 КТ, поради което е потвърдено наказателно постановление, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на „Нова Форма БГ“ ЕООД. ри трудовия договор работникът се намира в зависимост и подчиненост на работодателя – на установен трудов ред и трудова дисциплина, докато при гражданския договор изпълнителят е независим от възложителя и му дължи само „изработване на нещо“ - на уговорения резултат.

От събраните по делото доказателства се установява, че на посочената дата Б. се намирал на обект в [населено място], [улица]по договорка с управителя на „Нова Форма БГ“ ЕООД да извършва СМР, свързани с шпакловане ,за което се разбрали да им се заплати по 3 лева на квадратен метър. Подписали граждански договори за изпълнение на възложената работа. Няма договорка за работно време и почивки, ползвали собствени инструменти за полагане на плочките и материали, които се намирили на обекта. Работата била свършена за два дни. Към тази дата между Б. и "Нова Форма БГ" ЕООД не е имало сключен трудов договор, а граждански договор за

изработка, който няма белезите на трудово правоотношение. Изпълнителят се е задължил да реализира определен трудов резултат – да положи 10 кв. м. плочки, а не да престира трайно някаква работа, т.е. касае се за еднократен, а не периодичен процес. В правоотношението между страните липсват характерните за трудовото правоотношение подчиненост на работодателя и на установен от него трудов ред и дисциплина- липсва точен график на работа, почивки в рамките на работния ден, както и почивни дни от седмицата. Б. е разполагал с характерната за изпълнителя при договора за изработка оперативна самостоятелност, като сам е определял времето за работа и е успял да изпълни работата за два дни, вместо за уговорените предварително три работни дни; възнаграждението му не е уговорено в определен размер, а е на кв.м. изработена площ, т.е. плащането е уговорено еднократно и след приемане на извършената работа, а не се касае за ежемесечно плащане на уговорено трудово възнаграждение.

Горното се установява и от попълнената декларация, от която е видно че се касае за правоотношение по договор за изработка, а не за трудово правоотношение. Така в декларацията свидетелят е отбелязал, че възнаграждението му не е уговорено в определен размер, а е на кв. метър, т.е. плащането е уговорено еднократно и след приемане на извършената работа.

По тези съображения касационната инстанция счита, че въззивното решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което да се отмени наказателното постановление.

При този изход на производството е основателна претенцията на ответника по касация за разноски в размер на 480 лева, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение. Не е основателно възражението за прекомерност, адвокатското възнаграждение е в минимален размер.

Мотивиран от горното, Административен съд – София град, XVIII-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 4231/24.09.2024г. по нахд № 6660/2023г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 122-ри състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2300088/30.03.2023г., издадено от директора дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция в размер на 1500лв., на основание чл.416, ал.5, вр.чл.414, ал.3 от Кодекса на труда, за нарушение на разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ да заплати на „Нова Форма БГ“ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район К. село, [улица], ет. 4, ап. 8, представлявано от управителя И. Б. сума в размер на 480.00 /четирисотин и осемдесет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: